

Naši dopisi.

Iz Vel. Lašč. (Josip Pavčič f.).

Slovo nam bridke seka rane,
Solze rosijo nam oči —
Oj z Bogom, drago srce ti!

S. Gregorcč.

Česar smo se toliko časa bali, to se je — žal — zgodilo. Neizprosna smrt, pobrala nam je namreč iz naše srede zopet krepkega moža, uzornega učitelja in vrlega tovariša Josipa Pavčiča, nadučitelja v Vel. Laščah, kojemu je dne 27. svečana za vselej prenehala biti njegovo blago srce. Porodil se je r. Pavčič dne 19. sušca 1844. l. v Škocijanu pri Turjaku, kjer je bil njegov oče učitelj. Šolal se je v Celji in v Ljubljani, kjer je dokončal učiteljske nauke z najboljšimi uspehi. Služboval je od 11. listopada 1862 neprestano v Vel. Laščah. Kot izvrsten muzik oskrboval je tudi cerkveno godbo, za katero je sam zložil premnogo maš, Marijinih, božičnih, velikonočnih i. dr. pesni. Neizrečeno veselje je imel do godbe, a nič manje do učiteljskega stanu. Deloval je z vsemi močmi, da je šola dobila tako lice in tako ime, kakeršno ima sedaj. Med ljudstvom je užival visoko spoštovanje in ljubezen, kar si je vedel s svojim uljudnim obnašanjem pridobiti. Kako ga je ljudstvo čislalo, dokazalo je mnogobrojno število pogrebcev pri njegovem pogrebu. Ni ga moglo prehvaliti in povsod je bilo slišati, kako lepo je znal z mladino ravnati. Koliko zaupanja je imel pri svojih tovariših, je v dokaz izvolitev njegova v okrajni šol. svet, v katerem je 6 let vrlo zastopal učiteljski stan. Okrajni šolski svet v Kočevji mu je poslal 8. svečana l. l. zahvalo in pohvalo za njegovo delovanje.

Vsled prehlajenja si je nakopal bolezen, ki ga je prezgodaj položila v hladni grob. Leta 1887. pripeljal se je v mesecu svečanu v največjem mrazu domov. Ker je tožil, da ga neizrečeno zebe, podal se je takoj v postelj, a po noči napadle so ga take slabosti, da je vsakdo mislil, da bo preminol. Več ur so ga morali drgniti, da je prišel k sebi. Od istega časa ni bil nikoli več zdrav. Iskal je pomoči pri mnogih zdravnikih — a zaman. Vendar je opravljal svoj posel z vso ljubeznijo. Poprej krepak mož, postajal je od dne do dne bledejši in slabejši in moral je l. 1893. prositi dopusta. 10. mal. travna 1893 podal se je v ljubljansko bolnišnico, od koder se je nekoliko boljši vrnil domov. Silil je le še vedno v šolo — a moči so ga zapuščale in bridko se je zjokal, ko je sprevidel, da ne gre več. Svetovalo se mu je, naj se poda v Karlove Vare na Češko. 3. vel. srpana 1893. se je podal na pot, toda ne v Karlove Vare, ampak v Würshofen k župniku Kneipp-u na Bavarsko. Ker je bil že jako slaboten, se je bilo bati, da po poti umre. Vendar je srečno došel tija. Pisal je vedno domov, da mu je neizrečeno hudo biti med tujimi ljudmi in da nima žive duše, ki bi ga zamogla potolažiti. Pisal je tudi, da zdravniki ugibljejo, kako bolezen ima, a da nobeden pravega ne ve. Prvi pravijo, da boleha na želodcu, drugi na srcu itd. Sredi meseca kimovca 1893 vrnil se je z Bavarskega, nekoliko okrepcan, a nikdo ni več upal, da bi ozdravel. Stednjic ga je bolezen položila v postelj, iz katere nikdar več vstal ni. Bolehno njegovo življenje je grenila še smrt njegove soproge, ki je umrla 14. vel. travna lanskega leta. Udán v voljo božjo, molil je vse dni, da ga Bog reši. Koliko bridkih ur in koliko bolečin je pretrpel — ni možno popisati. Večkrat previden s sv. zakramenti za umirajoče, izdihnil je svojo blago dušo 27. svečana t. l. ob 2. po noči. Zapustil je dve hčeri in sina, ki službuje kot učitelj ravno tam. — V nekem pisnu se na smrtini postelji poslavlja od vseh svojih; med drugim pravi tudi: „Poslovim se od vseh svojih tovarišev in tovarišic, delujočih na težavnem šolskem polji, proseč jih, da me ohranijo v blagem spominu. Hvala Vašemu zaupanju, Vašej časti, katero ste mi vedno izkazovali.“ —

Prizadeval si je vedno, da dobi šola vrt, kjer bi se vzgojevala drevesa. Dosegel je to šele leta 1884. Marljivo ga je obdeloval in vsako leto se je prodalo blizo za 30 gl.

drevesc. Ko se je jelo „bralno društvo“ razdirati, predlagal je, da naj pripade vse imetje šoli, kar se je tudi zgodilo. Šola je pridobila takrat mnogo knjig in lep glasovir. — Ker šola prej ni imela zastave, nabiral je denar, da se je kupila krasna zastava, katero otroci o svečanostih nosijo. Iz mnogih družih podrobnosti se razvidi, da je bil pokojnik vnet za šolo, uzoren in marljiv učitelj. Njemu veljajo pesnikove besede, ki pravi:

Mrtev učitelj je blag
Prijatelj slovenske domovine;
Zanjo živel je, trpel,
Zanjo je delal vse dni.

Blag mu bodi spomin!

Iz Begunj nad Cerknico. (Nekaj o pokojnem Bernardu.) Zopet je zapel mrtvaški zvon, in to na divnem Gorenjskem, v Jesenicah 13. prosinca. Nemila smrt je iztrgala iz naše vrste zopet milega tovariša, g. nadučitelja Karola Bernarda v najlepši moški dobi! — Pokojnik je učiteljeval tudi pri nas v Begunjah, in to od l. 1872.—1877. Ko sem pred malone 4 leti prišel v sedanjo službo v Begunje, prelistoval sem šolsko kroniko, in takoj so se mi oči vprle v vrstice, ki pripovedujejo o Bernardu, da je moral tukaj „prebiti mnogo težav.“ Takoj sem šel iskat v šolski arhiv, in tu sem našel, da je bila omenjena izjava popolnoma opravičena. Iz šolskega arhiva pa sem tudi spoznal, da je bil Bernard priden in vesten učitelj. Begunje so mu bile prva služba. Na srečo je imel v g. Feliksu Stegnarju, takratnem c. kr. okrajnem šolskem nadzorniku, izbornega svetovalca in tolažnika v „življenja bridkih dneh.“

In zdaj počiva ta brdki, krepki mož, tudi že v grobu! Kaj smo pač na svetu? Pulvis et umbra sumus! —

Na mojo prošnjo priredil je tukajšnji preč. g. dušni pastir sv. mašo zadušnico za pokojnim g. Karolom. Udeležila se je sv. maše šolska mladina, pa tudi veliko občinstva. Ko sem vpletaje v prekrasni Hribarjev „Requiem“ zaorgljal in zapel starslovensko: „Vse, kar živi na sveti, je le en kratek čas,“ oroselo je oko mnogemu hvaležnemu učencu Bernardovemu! Bog daj blagemu pokojniku večni mir in pokoj! — *Janko Leban.*

Vestnik.

Osobne vesti. G. Al. Sezun, učitelj v Rovtali nad Logatcem je imenovan učiteljem v Poljanah pri Ribnici. Gdč. Marija Šešarek je dobila začasno drugo mesto na Dobravi pri Ljubljani.

Imenovanje. Visoko c. kr. ministerstvo za uk in bogočastje imenovalo je z razpisom z dné 6. prosinca 1895, šte. 30.072 de 1894 v smislu člena VI. ministerjalnega odloka z dné 5. mal. travna 1883, šte. 6495 gospoda Andreja Šest-a, šol. voditelja v Metliki, difinitivnim učiteljem risanja na tamošnji obrtni nadaljevalni šoli.

Odbor „Slovenskega učiteljskega društva“ bode imel dné 25. sušca pop. ob 3. uri sejo, v koji se bode posvetoval z zastopniki okrajnih učiteljskih društev o načrtu pravil „Slovenskega deželnega učiteljskega društva“. Izredni občni zbor bode na velikonočni torek dné 16. mal. travna.

Učiteljski konvikt. G. Mešiček Josip, nadučitelj v Sevnici je plačal ustanovnino 10 K. in gg. Furlan Jakob in Režek Juraj iz Ljubljane pa letnino za 1895. l. vsak po 2 K. Živeli!

Učiteljski konvikt. Gledé na namen „učiteljskega konvikta“, kateri je sicer našim čitateljem znan, pojasnjujemo, da se bodo v konvikt vsprejemali učiteljski otroci in sirote, ki se bodo šolali v Ljubljanskih solah sploh. Konvikt torej nima nikake dotike ali zveze z „zavetiščem“ za učiteljske pripravnike (Lehrerseminar), ki se snuje na tukajšnjem c. kr. učiteljski za učiteljske pripravnike.

Učiteljski konvikt. Učiteljsko društvo litjiskega okraja namerava prirediti o Veliki noči koncert na korist učiteljskemu konviktu. Tako je prav! Bodi to društvo v vzgled